

BÀI HỌC 5

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU GÃN GỬI VỚI CỘNG ĐỒNG

CÂU GỐC: “Đức Chúa Giê-su đi khắp xứ Ga-li-lê, dạy dỗ trong các nhà hội, giảng Tin Lành của nước Đức Chúa Trời, và chữa lành mọi thứ tật bệnh trong dân” (Ma-thi-ơ 4:23).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Lu-ca 4:16–19; Lu-ca 10:25–37; Ma-thi-ơ 5:13; Ê-sai 2:8; Giăng 4:35–38; Ma-thi-ơ 13:3–9.

VĂN HÀO ROBERT LOUIS STEVENSON nổi tiếng qua những tác phẩm mạo hiểm và phiêu lưu, nhất là quyển *Treasure Island* (Đảo Kho Vàng). Một sự thật mà không ai biết, ấy là khi còn bé, ông chỉ là một đứa trẻ bệnh tật liên miên nên không đến trường thường xuyên được. Cuối cùng gia đình ông phải thuê một người thầy đến nhà dạy và một người vú nuôi để chăm sóc con mình. Một buổi tối, người vú nuôi đến để sửa soạn cho cậu bé đi ngủ, thì bà thấy đáng lẽ Stevenson phải ngủ thì cậu ta đang ngồi dán mắt vào cửa sổ. Bà bắt cậu bé phải vào giường bằng không cậu có thể bị trúng gió lạnh. Cậu bé bảo bà hãy đến bên cửa sổ để nhìn với cậu.

Đến bên cửa sổ, người vú nuôi thấy dưới đường là một người phu thấp đèn, đang thấp những ngọn đèn đường. Cậu bé nói, “Nhìn kia, có một người dưới kia đang đi chọc thủng cái màn đêm” – Theo Margaret Davivw, *Fear Not! Is There Anything Too Hard for God?* (Đừng Sợ! Có Điều Chi Là Quá Khó Với Chúa?), trang 332.

Chúng ta đã đọc trong Cựu Ước những lời Chúa dạy chúng ta phải giúp đỡ những người khốn cùng. Bây giờ chúng ta sẽ học trong Tân Ước để xem chính Đức Chúa Giê-su, Ngài đã dạy gì khi Ngài bảo chúng ta phải là “sự sáng của thế gian” (Ma-thi-ơ 5:14). Chúng ta phải là ngọn đèn vì chúng ta phản chiếu ánh sáng của Đức Chúa Giê-su trong thế gian này. Ngài là Ánh Sáng của thế gian (Giăng 8:12). Chúng ta sẽ học để bước theo Chúa chúng ta và qua Ngài, chúng ta cũng “chọc thủng” màn đêm.

LỜI TUYÊN NGÔN MỤC ĐÍCH CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

Đức Chúa Giê-su, thầy dạy từ Na-xa-rét đã được nhiều người biết tên trong vùng Ga-li-lê (Lu-ca 4:15). Khi Ngài mở miệng truyền dạy, mọi người nghe phải bàng hoàng vì sự dạy dỗ của Ngài. Ngài giảng dạy như một người có quyền phép, và Ngài không nói như các thầy dạy luật khác (Ma-thi-ơ 7:28, 29). Một ngày Sa-bát nọ, Đức Chúa Giê-su, khi ở trong Nhà Hội, đã cầm lên cuộn sách ghi lời tiên tri Ê-sai và bắt đầu đọc. Ngài chỉ đọc hai câu đầu của Ê-sai đoạn 61. Ngài ngừng giữa câu trước những chữ, “và ngày báo thù của Đức Chúa Trời” (Ê-sai 61:1, 2).

Đọc Lu-ca 4:16-19. Chúng ta đã nghe các lời này lúc nào? Đọc Ê-sai 61:1, 2. Khi đọc những câu Kinh Thánh này, Đức Chúa Giê-su đang rao báo điều gì đây?

Chúng ta đã học trong các bài học trước chữ “năm ban ơn của Đức Giê-hô-va” có nghĩa là năm hân hỉ (xem lại Lê-vi Ký 25). Trong lần viếng thăm làng Na-xa-rét, Đức Chúa Giê-su đã dùng một lời tiên tri của Kinh Thánh. Và Ngài thúc giục các người nghe hãy tin lời nói, “Hôm nay đã được ứng nghiệm lời Kinh Thánh mà các người vừa nghe đó.” Trong bài giảng này, Ngài đã xưng mình là Đấng Được Xức Dầu (Đấng Được Chọn), là Đấng sẽ mang tin mừng đến cho kẻ nghèo, tự do cho kẻ bị cầm tù, kẻ mù được thấy, kẻ bị hà hiếp được phóng thích, và phục hồi sự hân hỉ. Các lời này đúng y như mục vụ Chúa đã làm trên đất. Ngài đã dạy dỗ, chữa trị, và phục vụ kẻ khác, nhất là với những kẻ khổ cùng.

Tại sao Đức Chúa Giê-su lại ngừng giữa câu Ê-sai 61:2?

Đức Chúa Giê-su ngừng ở đây có thể vì Ngài không muốn cho người nghe nghĩ rằng Ngài đến để báo thù sự cường bạo của thực dân theo cách người Do Thái nghĩ về chữ Đấng Mê-si. Họ thường đồng nghĩa Đấng Mê-si là người giải phóng, mang họ ra khỏi sự áp đặt của đế quốc thế gian và làm cho chúng phải chịu dưới quyền thống trị Y-sơ-ra-ên. Đó là một tư tưởng sai lầm mà nhiều người dân trong thời Đức Chúa Giê-su mơ tưởng rằng Ngài sẽ làm điều đó. Trái lại, Đức Chúa Giê-su chú tâm vào công tác phục vụ những kẻ đau khổ, những kẻ bị hà hiếp áp bức, chứ không phải là làm chính trị của thế gian.

Đức Chúa Giê-su tuyên bố rằng mục vụ của Ngài là mục vụ của sự nhân từ, bác ái và để phục vụ người đồng loại. Điều này nhắc gì cho chúng ta khi chúng ta làm việc từ thiện cho người khác trong danh Chúa?

YÊU NGƯỜI LÂN CẬN

Đọc Lu-ca 10:25-37. Sứ điệp nào chúng ta học được qua câu chuyện này và khi có người cần sự giúp đỡ, chúng ta làm gì?

Những nhà dạy luật hiểu rõ mạng lệnh Chúa dạy, phải hết lòng yêu thương người lân cận như yêu thân mình. Câu hỏi ở đây là, “Ai là kẻ lân cận của tôi?”

Tư tưởng rất phổ biến trong vòng dân Y-sơ-ra-ên vào thời Đức Chúa Giê-su là tử tế với những người giống như mình, và xem mọi người khác là kẻ bên ngoài. Nhưng thầy dạy luật trong Lu-ca 10 muốn có một định nghĩa rõ ràng ai là người lân cận. Câu chuyện Đức Chúa Giê-su kể cho thấy định nghĩa của Ngài hoàn toàn khác với lối người Do Thái thường nghĩ. Người lân cận ấy là bất cứ ai mà chúng ta biết họ đang cần. Làm người lân cận hay người láng giềng ấy là mang sự giúp đỡ đến cho ai cần sự giúp đỡ. Thấy tế lễ và người Lê-vi chỉ nghĩ đến quyền lợi của bản thân, họ không muốn bị nhơ nhớp bởi tội lỗi. Quả là một lối dùng tôn giáo để trốn tránh phận sự, không phải giúp những người khác mà khi họ biết rằng chẳng có lợi gì cho mình.

Nhưng người Sa-ma-ri, nhìn thấy một kẻ bên ngoài hay là “kẻ thù” như người lân cận của anh ta. Anh ta nghĩ đến nhu cầu của người này hơn là đến bản thân mình. Để trả lời cho câu hỏi của thầy dạy luật, “ai là người lân cận của tôi?” thì Đức Chúa Giê-su chỉ cho người ta thấy, câu hỏi phải là, “ai là người lân cận của kẻ khốn cùng?” Không cần biết người cần sự trợ giúp là ai, chúng ta phải luôn sẵn sàng giúp đỡ khi họ cần.

Đối với Đức Chúa Trời, không có màu da hay sắc tộc vì Ngài là Đấng đã tạo dựng nên tất cả loài người. Mọi người trên đất đều ra bởi một sự tạo dựng. Và cả thầy nhân loại đều được ra từ một Đấng Cứu Rỗi.

Có thành kiến nào đã làm bạn ngưng không trở thành một người lân cận theo lời Chúa dạy không?

TOÀN BỘ CÔNG THỨC

Trong Ma-thi-ơ 5:13, Đức Chúa Giê-su bảo các môn đồ phải là “muối.” Muối là một chất có tác dụng thay đổi. Hội thánh phải là một bình muối, có tác dụng thay đổi.

Một ví dụ, khi chúng ta làm bánh, công thức làm bánh dạy phải bỏ chút muối với mọi chất khác nữa. Nếu khi làm bánh, chúng ta chỉ bỏ muối không thôi và không nêm thêm gia vị nào nữa thì cái bánh không nướ nổi. Cái bánh phải có chút muối và tất cả các chất gia vị cần thiết. Nghĩa là, muối sẽ có hữu ích hơn khi nó được hòa trộn với các yếu tố khác. Nếu hội thánh chỉ toàn muối mà không có các yếu tố khác, hội thánh cũng sẽ không hữu dụng.

Nếu chúng ta là những môn đồ thánh khiết, chúng ta không hút thuốc, không uống rượu, không bài bạc, không làm những điều xằng bậy nham nhở, không làm những điều phạm pháp. Không làm các điều ấy là một điều tốt và cần thiết. Nhưng câu hỏi ở đây không phải là “*Những gì chúng ta không nên làm?*” mà là “*Những gì chúng ta cần phải làm?*” Chúng ta phải làm gì để giúp đỡ cộng đồng chung quanh mình ngoài việc hát thánh ca và học Kinh Thánh?

Đọc Ma-thi-ơ 5:13 một lần nữa. Hãy chú ý vào toàn câu này. Làm thế nào mà muối mất mặn?

“Giả sử muối mất chất mặn. Giả sử chỉ là những lời xưng tụng sự thánh khiết mà không có tình yêu thương của Đấng Christ. Thì những điều ấy không có tác dụng để thay đổi và làm tốt hơn. Đời sống ấy chẳng mang được ảnh hưởng hay ích lợi gì đến thế gian.” – Phòng trích Ellen G. White *The Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, trang 439.

Muối phải được hòa trộn với các yếu tố khác mà không cùng vị với nó. Nếu muối hòa trộn với những chất cùng vị thì nó có ích gì? Nếu chúng ta cũng giống và cùng vị với thế gian, và giống như thế gian, chúng ta cũng không mang lợi ích gì cho họ. Đó là khi chúng ta chẳng khác gì muối đã mất vị mặn của nó. Đức Chúa Giê-su nói điều gì sẽ xảy đến cho muối này?

Tuy nhiên khi chúng ta được tràn đầy tình yêu của Đấng Christ, chúng ta sẽ trở nên người bên trong chứ không chỉ là những kẻ bên ngoài. Chúng ta muốn hợp với những người khác để trở thành những tác nhân của sự thay đổi. Hòa hợp với người khác sẽ giúp chúng ta trở thành những gì mang sự thay đổi tốt đẹp hơn cho đời sống họ. Và từ đó, nhờ ảnh hưởng chúng ta, họ có thể sẽ được mang về với sự cứu rỗi của Đức Chúa Giê-su.

Đọc Phục Truyền 12:30; Phục truyền 31:20; và Ê-sai 2:8. Sự nguy hiểm nào được các câu Kinh Thánh khuyến cáo? Làm thế nào để chúng ta không bị rơi vào cạm bẫy ấy?

CÔNG VIỆC ĐỒNG ÁNG

Đọc Giảng 4:35-38. Đức Chúa Giê-su nói với chúng ta điều gì về các bước cần phải làm để cứu linh?

Công việc đồng áng có nhiều công tác khác nhau. Có những việc cần phải làm để cho mùa gặt nhiều lúa chín. Không chỉ những người thợ gặt là cần thiết cho một vụ mùa, mà còn người gieo nữa.

Làm ruộng cần phải sửa soạn đất, không phải ruộng nào cũng khởi đầu bằng đất tốt phì nhiêu. (Đọc Ma-thi-ơ 13:3-9). Hội thánh địa phương bạn có thể làm gì để cho “đất mềm” và loại bỏ đi những “đá sỏi” và “gai góc”?

Những người thợ đã làm xong phần cày, cấy và các việc nhọc nhằn trước mùa gặt. Bây giờ đến phiên thợ gặt đến cắt lúa. Đôi khi các nhà truyền giảng quá chú trọng vào “gặt” mà không bỏ đủ thời giờ và công sức vào “sửa soạn” cho đồng ruộng. Đây không phải là cách làm công việc truyền giáo thành công. Đất phải được vỡ và bồi đắp cho mềm trước khi nhà truyền giáo đến tổ chức chương trình truyền giảng để thu gặt.

Chúng ta cần phải đặt những hoạt động này vào một phần của chương trình gặt hái. Trước mỗi mùa gặt, chúng ta cần thủ mẩu đất, cày xới đất, cấy hạt, tưới nước, bón phân, chống lại sâu bọ, chờ đợi vụ mùa, gặt, và bảo tồn những lúa đã gặt. Công việc của hội thánh là hết thảy các phần trước khi gặt hái, và sau đó là bảo tồn lúa đã gặt. Nếu chúng ta làm không đủ hết tất cả các phần chuẩn bị, các cây lúa non sẽ không tồn tại nổi cho đến mùa gặt!

Là thành viên của hội thánh, bạn nên tham dự phần nào trong chương trình cứu linh, mang đạo Chúa truyền bá trước mùa gặt? So sánh điều ấy với vai trò bạn đang làm ngày hôm nay?

“TRỒNG” HỘI THÁNH

Đọc Ma-thi-ơ 10:5-10. Tại sao Đức Chúa Giê-su lại sai môn đồ của Ngài đi vào các làng, các thị xã để giảng đạo mà không cho họ mang theo tiền bạc hay vật thực chi cả?

Khi đọc đoạn này, thật ngạc nhiên là Đức Chúa Giê-su căn dặn các người đi giảng đạo đừng đem theo chi hết để nuôi thân họ. Rõ ràng, Đức Chúa Giê-su muốn họ phải ở trong hoàn cảnh để họ phải học biết sự trông cậy nơi Đức Chúa Trời, và tầm quan trọng của việc phải gây dựng tình bằng hữu qua mục vụ với dân chúng, các nơi mà họ đến giảng dạy. Dân cư trong những thành phố, xóm làng này sẽ thấy được giá trị mục vụ của họ mà góp phần giúp đỡ mục vụ ấy.

Một câu chuyện thật: Mục sư Frank được giáo hạt địa phương muốn ông phải “trồng” một hội thánh mới trong một thành phố lớn mà không có người Cơ Đốc Phục Lâm nào cả. Mới đầu, ông cũng không có được một ngân quỹ nào. Nên ông nghiên cứu bản đồ và biên giới của toàn thành phố ấy. Ông nghiên cứu lối sống của người dân thành phố này. Sau đó, ông đậu xe mình ở một nơi thị tứ và đi thăm từng tiệm, nhà hàng của khu phố ấy. Vào mỗi nơi, ông thăm hỏi để học biết về cuộc sống trong vùng ấy. Xong rồi ông hỏi họ nhu cầu nào họ thấy cần nhất trong cộng đồng của họ. Ông làm bạn với vài người dân cư ngụ ở đó. Họ mời ông tham gia một hội đoàn trong vùng họ. Vào trong hội đoàn, ông được biết thêm vài người lãnh đạo cộng đồng. Nhờ quen biết ấy, họ cho ông thuê một phòng họp của Hội Thánh Trưởng Lão ở đây. Các thuộc viên của hội đoàn giúp ông chùi dọn và sơn sửa phòng họp ông đã thuê để dùng làm nơi ông có thể tổ chức chương trình phục vụ cộng đồng. Nhờ biết sức khỏe là nhu cầu quan trọng nhất của mọi người tại đây, Mục sư Frank kêu gọi và họp được một số nhân viên y tế để tổ chức khám sức khỏe và sau đó tiếp tục theo dõi sức khỏe của cộng đồng. Những người đến khám sức khỏe chỉ phải trả một lệ phí rất nhỏ để giúp trang trải các chi phí. Chẳng bao lâu một Trường Sa-bát nhánh được mở ra, và vài người trong phố bắt đầu đến tham dự.

Kinh nghiệm Mục sư Frank học được ở đây là cách hay nhất để “trồng” một hội thánh là chúng ta phải tìm hiểu nhu cầu của đồng bào địa phương và từ đó vun trồng hội thánh. Ngày hôm nay, hội thánh của ông đã có hơn 140 tín hữu và thuộc viên. Ông đã theo phương thức của Đức Chúa Giê-su khi Ngài đi giảng đạo. Ngài đã chữa bệnh cho những người đi theo Ngài. Và rồi Ngài giảng cho họ nghe về tin mừng của Nước Đức Chúa Trời.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Đọc cách Đức Chúa Giê-su truyền giáo và phục vụ cộng đồng: Ma-thi-ơ 7:12; 23:23; 25:31-46; Mác 4:1-34; 6:1-13; Lu-ca 6:36; 11:42; 12:13-21; 14:16-24; 16:13; 18:18-27; 19:1-10; Giảng 10:10; 12:8; 17:13-18. Đọc Ellen G. White, “The Least of These My Brethren,” trang 637-641, trong *The Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*; “The Missionary’s Pattern,” trong *Signs of the Times (Các Dấu Hiệu của Thời Đại)*, số 19, 1894.

“Hội thánh là cái đèn của thế gian. Nếu hội thánh không là đèn soi sáng trong thế gian, thì thế gian chỉ còn bóng tối.” – Phỏng trích Ellen G. White, trong *Signs of the Times (Các Dấu Hiệu của Thời Đại)*, số 11, 1893.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Cùng thảo luận chúng ta phải hòa mình trong thế gian để chạm đến được những người chưa hề biết Chúa bằng cách nào? Làm sao chúng ta giữ được sự quân bình ở đây? Làm sao chúng ta hòa mình để mang lợi ích cho người khác mà đừng để cho mình “quá” hòa mình rồi đánh mất mục đích của mình hay làm cho mình trở thành nan đề của cộng đồng?

2. Khi chúng ta làm việc chung với cộng đồng, vấn đề chính trị thường hay xen vào, vì cộng đồng thường có chính kiến. Bởi đúng ra, những điều chúng ta phục vụ phần lớn là những đề tài mà các chính trị gia thường tranh cãi: người nghèo, giáo dục, bảo hiểm sức khỏe, v. v... Chúng ta phải cẩn thận thế nào để mình không thuộc vào một phe phái nào cả và làm hỏng mục đích truyền giáo? Đôi khi những sự tham gia chính trị dường như không tránh được, thì cách nào để chúng ta có thể phục vụ cộng đồng và những người được phục vụ, và giữ để tránh không đi vào những cuộc tranh luận chính trị?

3. Có khi nào, có những trường hợp chúng ta phải dấn vào đường lối chính trị để phục vụ cộng đồng đặc lực hơn không? Những lúc thế này, chúng ta phải làm gì để không đánh mất các nguyên tắc và trách nhiệm Cơ Đốc nhân của mình?